

[דף סיכום בחינה](#)

מזהה בחינה: 001000257525 מזהה סטודנט: 112524

שם קורס: דיני נזיקין

מספר שאלה	הערה	ניקוד מירבי	ציון	שאלת בונוס
1.1		45.00	43.00	0
1.2		8.00	8.00	0
1.3		6.00	4.00	0
1.4		6.00	6.00	0
2.1	תשובה מצוינת	15.00	15.00	0
2.2		5.00	5.00	0
2.3		5.00	5.00	0
3		5.00	5.00	0
4	השופט עמית מציג 3 אפשרויות שונות של פירוש סעיף התלויים בפקודת הנזיקין: 1. פרשנות מרחיבה- כל תמיכה של הורה בילדיו, אשר הלכה לאבדון בעת המוות, מקימה עילת תביעה ל' תלויים'. 2. פרשנות מצמצמת- על-פיה 'תלוי' הוא אך מי שנעדר יכולת לפרנס את עצמו, וכל קיומו היה תלוי בהורה המנוח. 3. גישת ביניים- על-פיה המונח 'תלוי' כולל גם ילד אשר יכול לפרנס את עצמו בתיאוריה, אך בפועל הוא סמוך על שולחן הוריו, והם עודם מספקים לו את כל צרכי מחייתו. השופט עמית, בוחר בגישת הביניים. ילד יוכר כ"תלוי" ויוכל לזכות בפי	5.00	3.00	0
5		5.00		0
6		1.00		1

ציון בחינה סופי : 94.00

הבחינה הבדוקה בעמודים הבאים

אוניברסיטת בר-אילן – הפקולטה למשפטים, שנה א', שנה "ל תשפ"ב, מסלול 01

המרצה: פרופ' בנימין שמואלי, מתרגלים: עו"ד עדן כהן; נוי פלח; אביעד חלפון

דיני נזיקין- מועד א'

פתיח:

- משך הבחינה – 120 דקות (לא כולל הארכת זמן לזכאיות/ים).
- כל חומר עזר אסור בשימוש, למעט הנספח לבחינה. מובן שלא כל המופיע שם רלוונטי לתשובות.
- בתשובותיכם יש צורך לנמק (גם אם לא כתוב במפורש לעשות כן), להניח הנחות חלופיות ולהשתמש באסמכתאות במקום שהדבר נדרש.
- שימו לב למגבלת המילים בכל שאלה. מובן שאין חובה לנצל את כל מלוא המילים בכל שאלה.
- אין להשתמש במקפים ושאר סימנים כדי לצמצם את מספר המילים.

בהצלחה!

העוולה: עוולת הרשלנות לפי ס' 35-36 לפקודת הנזיקין.

התובעים: העיזבון של אלעד (ההורים שלו).

הנתבעים:

מדינת ישראל היא הנתבעת הראשית ותיתבע באחריות אישית ואחריות שילוחית בגין העוולה שהובילו למותו בטרם עת של אלעד. צה"ל פועל בשליחות המדינה, על כן המדינה חבה באחריות שילוחית למעשה או מחדל שיבוצע על ידי מי מהגורמים המוסמכים בצה"ל. במקרה הנ"ל, הצבא (בין אם הפקיד איתו דיברו הורי אלעד בטלפון ובין אם החיילים ששוהים שם באופן קבע), ידע כי מדובר באזור מסוכן ולא מנע את הנזק. בנוסף, יש לבחון האם למדינה יש גם אחריות אישית בעניין. בסופו של דבר, מדובר בשטח אש שהותר לשימוש בצמוד לאזור מגורים, ככל הנראה באישור ועדות ממשלתיות כאלה ואחרות. נשאלת השאלה, האם למדינת ישראל ישנה אחריות אישית באשר לאישור השימוש בשטח זה, תוך מודעות לסיכונים שהדבר עשוי להוביל, בוודאי כאשר שטח זה אינו מופרד בצורה פיזית מאזור המגורים.

נתבעים משניים עשויים להיות: צה"ל באחריות אישית ושילוחית, מול החיילים אשר התעלמו מהפצרות הורי אלעד בנוגע למסוכנות הדבר באחריות אישית והחיילים אשר שהו במקום שלא עשו דבר על מנת למנוע את האירוע בזמן אמת. ככל הנראה, התביעה הראשית תהיה של העיזבון מול מדינת ישראל.

נזק:

המשפחה תתבע בשם העיזבון עבור ראשי הנזק הבאים:

נזק לא ממוני: אובדן הנאות החיים (אגבבה), כאב וסבל עבור החודש שהיה בתרדמת (אטינגר) וקיצור תוחלת החיים (אטינגר).
חסר: דין בשאלה האם בתרדמת שיש לפסוק כ"ס (1-)

נזק ממוני: הוצאות רפואיות ככל והיו, אובדן השתכרות בשנים האבודות (אטינגר + ג'ון כהן). יכול להיות שההורים יתבעו פיצוי מיטיב (ס' 5), על התקופה של החודש בה סעדו את בנם.

לאחר שהבנו כי המשפחה יכולה לתבוע בגין רשלנות את מדינת ישראל, נבחן האם מתקיימים יסודות עוולת הרשלנות לפי מודל ברק (ועקנין + גורדון):

חובת זהירות מושגית:

למדינת ישראל קמה חובה להימנע מלהזיק מכוח סעיף 37 לפקודת הנזיקין, היות ומדובר בשטח אש שנמצא ברשותה, אנו מצפים לאותה רמת זהירות ממשלתית כפי שאנחנו מצפים מאדם פרטי (גורדון). במקרה הנ"ל, עצם העובדה שהיה בשטח שבבעלותה חפץ שעשוי ליצור נזק כה חמור, מהווה הפרה של חובת הזהירות. בנוסף, ניתן לראות בחובת הזהירות של צה"ל ושל מדינה כלפי אזרחים כחובת זהירות של יחסי שכנות, בוודאי שאם בפרקטיקה של יצרן-לקוח אנו מצפים להימנעות מהיזק, אז בוודאי ובוודאי שביחסי חייל-אזרח, או מדינה-אזרח. בנוסף, ניתן אף לראות את החובה של המדינה להימנע מלהזיק מכוח חוזה, היות והמדינה מחויבת לאזרחיה לשמור על בטחונם מכוח ס' 4 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. מכאן, שהתביעה עונה על שלושת הקריטריונים הנדרשים, היות ולפי כל אחד מהם המדינה הפרה את חובת הזהירות כלפי אלעד ואזרחים נוספים שחיים במקום.

צפיות טכנית - ניתן להניח כי מדינת ישראל יכלה לצפות נזק גוף בשטח אש לא מגודר.

צפיות נורמטיבית - ניתן להניח כי מדינת ישראל צריכה הייתה לצפות נזק גוף בשטח כזה ולפעול על מנת למנוע אותו.

חובת זהירות נורמטיבית:

צפיות טכנית - ניתן להסיק כי לאחר שהוריו של אלעד התריעו בפני צה"ל בגין הסכנה הטמונה בהותרת השטח לא מגודר, יכל צה"ל לצפות כי באחת מהפעמים שאלעד ישוב לשם הוא ימצא חפץ מסוכן שכזה ושהדבר עשוי להוביל לנזק חמור מאד ואף למותו, כפי שקרה.

צפיות נורמטיבית - ניתן להסיק כי חלה חובה על צה"ל והמדינה למנוע מצב בו ילדים משוטטים ללא השגחה בשטח אש ועל כן היו צריכים למנוע את זה. המדינה עשויה לטעון כי משיקולי מדיניות משפטית, אין לקבל את התביעה כי הדבר עשוי להוביל להרפיית עובדי ציבור. טענה שכזו ככל הנראה לא תתקבל, היות ומדובר במפגע בטיחותי כה חמור, שכאמור הוביל למותו בטרם עת של ילד צעיר ומכונן, ועל כן קמה חובה מוגברת על המדינה למנוע מצבים מאין אלו לקרות. בנוסף, המדינה עשויה לטעון כי עלויות הקמת הגדר הן גבוהות מכדי לעמוד בהן, גם דין טענה זו להידחות, לא סביר שתועלת כלכלית גרידא תעמוד לנגד עינינו כאשר מדובר בחיי אדם. גם בגדר פשוטה ולא יקרה יכלה למנוע את המקרה, כפי שנראה להלן, היו דרכים רבות בהן יכלה המדינה להימנע מהמוות המיותר.

המדינה הפרה את חובת הזהירות בכך שאפשרה מעבר חופשי לשטח אש, אשר נמצא באזור מגורים. גם בבחינת הסבירות לפי המקצוע (דורנר בחמד), ניתן להסיק כי סביר היה לצפות שלא יתירו מעבר כזה ושהחייילים בשטח יהיו מיומנים מספיק על מנת למנוע ממצבים כאלה לקרות בזמן אמת. (אולי אפילו רשלנות מכוונת, לפי פס"ד אמין, היות והוזהרו מראש ע"י ההורים).

נבחן את המקרה לפי נוסחת לרנד הנד:

המשפחה תטען כי המדינה יכלה למנוע את הנזק במספר דרכים: יכלו לתדרך טוב יותר את החיילים או שיהיה חייל סייר שימנע כניסת אזרחים, יכלו לשים גדר פשוטה יחסית שלא עולה הרבה כסף, יכלו לדאוג לסריקה יותר מאחת לשבוע (בעיקר כשמדובר בשטח אש בו נעשים אימונים, גם לא סביר שחיילים יסתובבו במקום עם סכנה בטחונית כה גבוהה, אך זה דיון למקרה אחר). בנוסף, יכלו לעשות מערך הסברה לתלמידי האזור, יכלו אף לקבוע את שטח האש באזור אחר, שאינו קרוב לאזור מגורים. יש לציין שלא היה צורך לבחור בכל הדרכים על מנת למנוע או להקטין את הנזק, מספיק שהמדינה הייתה בוחרת באחת מהן על מנת למנוע את הנזק האמור. בכל אופן, אין ספק כי הנזק במקרה הזה הוא נזק חמור, מדובר במוות של ילד צעיר ומבטיח, שכל עתידו לפניו, נזק מעין זה, שמי יודע וכמה פעמים עוד יקרה בעתיד אם התנהלות זו תימשך, הוא נזק חמור שיש לעשות את המקסימום על מנת למנוע אותו.

גם אם המדינה תטען כי השלטים והסריקות השבועיות מהווים מניעת נזק סבירה, ניתן יהיה לטעון מנגד כי עצם זה שהציבה שלטים ודאגה לסריקות רק מהווה אינדיקציה למודעותה לסכנה ועל כן מגדיל את התרשלותה. אולי אם הייתה חוסכת בשלטים ובסריקות, יכלה לממן את הגדר שהייתה מונעת את האסון?

קש"ס עובדתי - אם המדינה לא הייתה מפרה את חובת הזהירות שלה ומאפשרת מעבר חופשי של אזרחים לשטח אש, אלעד לא היה מגיע לחפץ שמצא ולא היה נהרג. על כן, מתקיים הקשר הסיבתי.

קשר סיבתי משפטי - המדינה יכלה לצפות כי מעבר חופשי של אזרחים באזור של שטח אש, עשוי להוביל לנזק גוף ואין זה משנה מה רמת הנזק המדובר (בן שמעון נ' ברדה).

בנוסף, ישנו נזק ראייתי בעקבות התנהלותה הרשלנית של המדינה, שלא תיעדה כראוי את המסמכים של הבדיקה מהשבוע שקדם למקרה. לפי ס' 41 לפקודת הנזיקין, בגלל שהמדינה היא זו שהיה לה את הידע והשליטה, משום שהכל מתקיים בצבא וככל הנראה עם גופים פנימיים וכל התייעוד אצלה, עליה נטל ההוכחה. בנוסף, במקרה חמור מעין זה, כאשר ילד מצליח לשוטט בשטח אש, נראה כי ללא ספק יותר קיימת התרשלות מלא קיימת, על כן נטל הראייה עובר למדינה.

הגנות:

המדינה עשויה לטעון לאשם תורם של אלעד \ של הוריו כאפטורפוסים שלו (ס' 65,66, 68 לפקודת הנזיקין). המדינה תטען כי אלעד כבר ילד כמעט בוגר, הוא יודע לקרוא ואמור להבין שכניסה לשטח אש זה דבר מסוכן. יותר מכך, הוריו של אלעד ידעו על התנהלותו ואפשרו זאת (הוא גם הלך אחרי ארוחת הצהריים, אז אולי אפילו הוריו ראו אותו לפני שיצא?). התנהלות מעין זו מהווה אשם תורם של 100 אחוז ואף הסתכנות מרצון, על כן יש לדחות את התביעה. ככל הנראה, הטענה של אשם תורם של 100 אחוז והסתכנות מרצון לא תתקבל. אלעד מתחת לגיל 12, על כן לפי חוק הכשירות המשפטית לא עומדות לו חובות. בנוסף, מכוח סעיף 64(ג) לפקודה, לא ניתן לראות אשם בתורם בילד שלא מלאו לו 12 שנים, אם נכנס לנכס אשר הוזמן אליו ובכך נגרם הנזק. ניתן לראות באי גידור השטח המפריד בין שטח האש לאזור המגורים, כמעין "הזמנה" לילד צעיר. יכול להיות שיראו בהתנהלות משום אשם תורם מסוים, אך סביר להניח כי משיקולי מדיניות יהיה מדובר באחוז יחסית נמוך.

הגנות:

חסר: גורם זר מתערב (1-)

סיכויי התביעה:

התביעה ככל הנראה תתקבל, מדובר ברשלנות חמורה מאד ולא סביר שבשיקולי מדיניות משפטית יסכימו לקבל מצב של מפגע בטיחותי כה חמור באזור מיושב.

בנוגע לסכום הפיצויים שיקבע: סביר להניח כי העיזבון יטען כי אין לקבוע את השכר הממוצע במשק (פס"ד אבו חנא), אלא יש להתחשב בכך שאלעד היה ילד מחונן, כבר הופיע בקונצרטים בישובו ואף ברמה ארצית. על כן, ניתן להניח כי היה צפוי להשתכר בעתידו בשכר גבוה מהשכר הממוצע במשק ויש להתחשב בתכונותיו הייחודיות (ג'ון כהן). לפי הלכת פינץ, הפיצוי שיקבע בגין אובדן כושר ההשתכרות בשנים האבודות, ככל הנראה יהיה שליש מהשכר שיכל אלעד להרוויח, לפי השכר הצפוי במקצוע שלו (פינץ, ג'ון כהן).

גישתו של הנשיא ברק דאז היא גישה של איזון אינטרסים, בין נקודת מבטו של הניזוק, המזיק והציבור. מדובר בגישה דומה לגישה של קוז, הגורסת כי כל הפעולות שאנשים עושים מביאות תועלת, על כן יש לבחון איזו פעולה מביאה יותר תועלת ולהחיל גישה של אחריות מוחלטת. לפי ברק, עלינו לאזן בין האינטרסים של הניזוק, המזיק והציבור ולפיכך להחליט האם הייתה התרשלות. לדעתו של ברק, גישת לרנד הנד לא מספיקה, היות והיא לא מכילה בתוכה שיקולים של מוסר והגינות. מן הכלל אל הפרט, במקרה שלפנינו מנקודת מבט של הניזוק (אלעד, העיזבון), ישנה התרשלות מצד המדינה. מנקודת מבטה של המדינה (המזיק), מדובר בשטח אימונים לחיילים, דבר שבסופו של דבר שומר על ביטחון המדינה ולכן אין לפגוע באינטרס זה. מנקודת מבט של הציבור - סביר להניח שגם הציבור לא יקבל בשוויון נפש מקרה של מוות מיותר של ילד, רק בגלל חסכון כלכלי. בסופו של דבר, התשובה לא תשתנה, מדובר בנזק גדול ללא ספק (מוות של ילד), משהו שסביר שיקרה כאשר אין הפרדה פיזית בין שטח אש לאזור מגורים והאמצעים למניעת הנזק (ראה לעיל, נוסחת לרנד הנד), הם סבירים. על כן, סביר להניח שגם לפי גישה זו, דין התביעה להתקבל.

לפי הגישה של פלטשר התשובה היא פשוטה מאד - המדינה צריכה לשלם. פלטשר בוחן מאזן סיכונים, כאשר אם גורם אחד יוצר יותר סיכון מהשני, עליו לשלם. מדובר בגישה של אחריות מוחלטת. במקרה הזה, אין ספק שהמדינה\צבא\שטח האש, מהווים יותר סיכון לאלעד ממה שאלעד מהווה להם.

חסר. ר` פתרון. 2-

קלברזי והירשוף קבעו את המושג "השוקל הטוב", לפיו מונע הנזק הזול יכול להיות גם צד ג'. אם הייתי בוחנת את התביעה לפי גישתם של קלברזי והירשוף, אין ספק כי מונעי הנזק הזולים הם דווקא אלעד ומשפחתו. אלעד יכל להפעיל שיקול דעת ולא ללכת לשטח האש, בוודאי כשיש שלטים וככל הנראה ילד בגילו יודע לקרוא. הוריו היו צריכים לשמור עליו יותר טוב, אפילו להתקין על המכשיר החכם שלו אפליקציית מעקב שתבטיח שלא יתרחק (גם אם אין לו מכשיר חכם, האיפון היקר ביותר לא יגיע לעלויות של בניית גדר).

התובעים: דנה ואופק (להלן: השניים).

הנתבע: נהג המכונית (ככל הנראה הביטוח שלו).

ראשית אציין, כי השניים לא יכולים לתבוע את קרנית לפיצויים בגין התאונה, היות ואופניים חשמליים לא נחשבים לכלי רכב מנועי בהגדרתו בחוק הפל"ד (להלן: החוק) (אסולין). לכן נתייחס אליהם כאל הולכי רגל שנפגעו מרכב חונה. ✓

נבחן לפי החוק האם לשניים עולה זכות תביעה בגין נזקי הגוף שלהם, כנגד בעלונה הרכב שחנה בכחול לבן. בנוגע לנזק של המסך של דנה, היא תוכל לנסות לתבוע אותו בתביעה נזיקית רגילה. ✓

לפי פס"ד עוזר נ' אררט, ישנם 3 שלבים לבחינת תאונת דרכים: ✓

בשלב הראשון - נבחן אם מתקיימים הרכיבים הבסיסיים של תאונת דרכים (ס'1 לחוק):

רכב מנועי - מתקיים. ✓

מאורע - מדובר במקרה ארעי ולא ברצף אירועים מתמשך. ✓

נזק גוף - לדנה ואופק נגרמו חבלות בראש ובגפיים, מתקיים. ✓

שימוש - באופן עקרוני, יציאה מהרכב מהווה חלק מהשימוש העיקרי ברכב (לסרי). גם אם לא הנהג הוא זה שיצא מהרכב ופגע בשניים, המקרה עדיין נכנס תחת שימוש להגדרת החוק. אממה, ידוע לנו שהרכב חנה בכחול לבן, אמנם חנייה כדין, אך לא ידוע לנו אם באמת באותו רגע האדם חנה, במידה והוא חזר לרכב לקחת חפץ כלשהו או אפילו לדבר בטלפון, יכול להיות שהדבר לא יכנס תחת הגדרות החוק (פדידה).

למטרות תחבורה - הסיכון לפגוע במישהו כאשר יורדים מהרכב הוא סיכון תעבורתי למטרות תחבורה (אררט), ויכול לגרום לנזק כפי שקרה לשניים.

עקב -

קשר סיבתי עובדתי - אם הנהג היה מסתכל במראות ולא פותח את הדלת ופוגע בשניים, לא היו נפצעים.

קשר סיבתי משפטי - פגיעה באדם מחוץ לרכב בזמן פתיחת דלת, הוא חלק מהסיכונים שיוצר שימוש עיקרי או משני ברכב. פתיחת הדלת היא האירוע שהוביל לנזק הגוף של השניים. ניתן להניח שהשימוש ברכב מנועי אכן גרם לנזק, היות ואם לא היה חונה שם רכב ופותח את הדלת, השניים לא היו נופלים מהאופניים ונפצעים (מזאוי). מנגד, חברת הביטוח תטען כי הרכב שימש "כזירה בלבד", היות ונסעו בצורה כה לא אחראית, שכנראה ככל הנראה היו נפצעים גם בלי קשר לרכב החונה. בנוסף, אם לא מדובר בירידה מהרכב ישר אחרי חנייה, אין מקום לתביעה מכוח הביטוח (כהן-נח, מזאוי). ✓

חזקות חלוטות: החזקה שיכולה להיות רלוונטית היא פגיעה ברכב שחנה במקום שאסור לחנות בו, למרות שחנה בכחול לבן, אם יוכח שלמרות שהחנייה מותרת היא עדיין מהווה סיכון תעבורתי.

החזקות הממעטות לא רלוונטיות לענייננו.

במידה והרכב אכן בדיוק סיים חנייה לפני שנפתחה הדלת, התביעה תוכר כתביעה לפל"ד.

ראשי נזק: ממוניים: הוצאות רפואיות (סורוקה) ואובדן כושר עבודה לתקופה שלא יוכלו לעבוד (ברששת).

לא ממוניים: כאב וסבל, עוגמת נפש (גורדון), אובדן הנאות החיים לתקופה של הטיפולים (אגבבה).

במידה וקיים נזק חמור יותר, אולי צריך לבחון נזק של קיצור תוחלת החיים (אטינגר).

15

(2.1)

תשובה מצוינת

כן, במידה ולא מדובר בפתיחת הדלת לצורך יציאה לאחר סיום נסיעה, אזי השימוש הוא לא חלק מהשימושים העיקריים של הרכב והתביעה לא תיכנס תחת חוק הפלת"ד (פס"ד פדידה). מה שכן, אופק ודנה יוכלו לנסות לתבוע את הנהג בגין התרשלות, אך אז יעמדו בפני טיעון נגדי של אשם תורם.

אם הרכב חנה באדום לבן, אך פתיחת הדלת נעשתה לשם יציאה מהרכב לאחר נסיעה, התשובה לא תשתנה, התביעה תתקבל כפלט"ד.

(ראה הגדרת תלויים בתשובה 5).

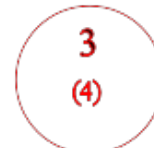
השאלה של ידועים בציבור עלתה בפס"ד לינדורן נ' קרנית לדיון. שם פסק ברק כי לראות בזכותם של ידועים בציבור כזכותם של נשואים לפי חוק, לא תפחית מחשיבות מוסד הנישואין. בפס"ד זה, ברק קבע תנאים לבחינה באם מדובר אכן בתלות כפי שהיינו מצפים לה ממוסד הנישואים (חשוב לציין כי התנאים מהווים אינדיקציות בלבד, יכול להיות שיהיו אינדיקציות נוספות): משך הקשר, מגורים משותפים, ניהול משק בית משותף, קיום יחסי אישות והקמת משפחה משותפת. באופן עקרוני, משיקולי מדיניות משפטית ישנה השתדלות שלא להתערב ביחסים בין אישיים (ראה אמין נ' אמין, כ.ש. נ' כ.פ.), אך ברק קבע כי על מנת להוכיח תלות יש צורך בבחינת האינדיקציות האמורות. נכון להיום, ההלכה היא שניתן לראות בידועים בציבור כתלויים, ככל והוכחה התלות לפי פס"ד לינדורן. בנוסף, ברק אף הרחיב את נושא התלות לידועים בציבור ולנשואים, בכך שקבע כי יש לבחון גם תלות עתידית (לדוג' מקרה בו האישה הייתה בהיריון כשבעלה נפטר, אולי לא הייתה תלויה בו לפני, אך הייתה תלות צפויה), גם אז יהיו זכאים התלויים לפיצוי.

3
(3)

תלוי הוא מי שהיה תלוי במנוח (או אדם שאיבד את כושר עבודתו) לצורך פרנסתו, מחייתו, תלות ממונית ולא ממונית. תלויים הם בדרך כלל הילדים של המנוח, אך יש גם מצבים שלא (כמו לדוג' ילדי בן הזוג). תלויים ועיזבון הם לעיתים אותם אנשים, אך לעיתים יכול להיות שיש לאדם ילדים והוא בחר להוריש את העיזבון לאדם אחר. במידה והתלויים והעיזבון הם אותם אנשים, לא יהא כפל פיצוי.

הנושא של ילדים כתלויים עלה לדיון בפסיקה הישראלית ב2 פסקי דין מרכזיים: יחזקאל נ' אליהו ופלוני נ' המאגר הישראלי. ביחזקאל נ' אליהו, דובר על תלויים שעברו את גיל 18, אך עדיין תלויים בהוריהם (בעיקר בזמן הצבא). בפס"ד זה נקבע כי גיל התלות לגברים יהיה עד גיל 18, לנשים עד גיל 21, כאשר יהא פיצוי לתלויים בזמן צבא, בשיעור של שליש מהפיצוי.

בפלוני נ' המאגר הישראלי, פנו ילדים בגירים של מנוח וטענו כי הם היו תלויים באביהם לצורך פרנסתם, למרות שלא גרו בבית. בסופו של דבר היה דיון בין השופטים, כאשר השופט סולברג גרס כי יש להכיר בתביעת תלויים, ככל ואלו הוכיחו תלות. בעוד השופט עמית נקט בגישה מצמצמת יותר, לפיה רק במקרים מאד מיוחדים יהיה ניתן לאפשר פיצויים של תלויים לבגירים. נדמה כי השופט סולברג נוקט בגישה של צדק מתקן. בסופו של דבר העניין לא הוכרע, היות ונפסק כי בכל מקרה לא הוכחה תלות.

השופט עמית מציג 3 אפשרויות שונות של פירוש סעיף התלויים בפקודת המזיקין: 1. פרשנות מרחיבה- כל תמיכה של הורה בילדיו, אשר הלכה לאבדון בעת המוות, מקימה עילת תביעה ל`תלויים`. 2. פרשנות מצמצמת- על-פיה `תלוי` הוא אך מי שנעדר יכולת לפרנס את עצמו, וכל קיומו היה תלוי בהורה המנוח. 3. גישת ביניים- על-פיה המנוח `תלוי` כולל גם ילד אשר יכול לפרנס את עצמו בתיאוריה, אך בפועל הוא סמוך על שולחן הוריו, והם עודם מספקים לו את כל צרכי מחייתו. השופט עמית, בוחר בגישת הביניים. ילד יוכר כ"תלוי" ויוכל לזכות בפיצוי כתובע עצמאי רק אם הוא תלוי תלות ממשית בהוריו, דהיינו - נסמך על שולחנם וחסר יכולת להתפרנס כאדם בוגר. המבחן הוא מבחן מעשי של עצמאות מול תלות. גם לגישת השופט סולברג גישת הביניים היא אכן הדרך הראויה לנקוט בה, אך נכון בעיניו לאפשר גם לילדים בוגרים לחסות תחת הגדרת `תלויים`, אם יוכיחו כי פרנסתם - כולה או עיקרה - מסופקת על-ידי הוריהם. זאת, אף אם הילדים הם בעלי יכולת השתכרות, ואף אם פרחו מן הקן ועזבו את בית ההורים. יחד. בתביעה מעין זו, ראוי להעביר את נטל ההוכחה אל כתפי הטוענים לתלות. השופט דנציגר אינו מוצא להכריע במחלוקת שכן הכרעה זו אינה דרושה לתוצאתו של פסק הדין במקרה הפרטני. התוצאה - במקרה דנא, המערערים הם בגירים (בני 30 ו-38 במועד התאונה), בעלי מקצוע שעובדים ומשתכרים למחייתם. הם נישאו, הקימו משפחה והביאו לעולם ילדים. כיוון שכך, ובהיעדר נסיבות חריגות, הם אינם יכולים להיחשב "תלויים" במנוח לצורך סעיף 78.

